

(Κι οἱ δύο βλέπουν πρὸς τὰ πίσω, καὶ σκαπνοῦν).
ΤΙΟΥΧΑΣ.—(Μυστηριωδῶς). Πού πάνε αὐτοὶ αἱ;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Στὴ γιορτὴ τῆς εἰκόνας. Αὐτοὶ εἶναι γιορτὴ τῆς μεταφορᾶς τῆς εἰκόνας.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Ὅχι, σὲ ἀλήθεια! Σὲ ἀλήθεια, καταλαβαίνεις;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Καταλαβαίνω. Ἄγνωστο. Κανένας δὲν τὸ ξέρει, Ἀντώνη Γεγώροβιτς.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Σιγώτερά! (Κάνει μιὰ γριμάτσα εὐθυμῆς, σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια καὶ κοιτάζει πίσω του.)

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—(Ψιθυριστά). Τί ἔχετε;

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Σῶπα, σῶπα! Ἄκουσε.

(Ἀφουγκράζονται).

ΤΙΟΥΧΑΣ.—(Ψιθυριστά.) Εἶναι οἱ μοῦρες.

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Ναί;

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Εἶναι οἱ μοῦρες πού ἔρχονται. Πάρα πολλὰς μοῦρες. Βλέπεις;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—(Προσπαθεῖ νὰ δεῖ). Ὅχι, δὲ βλέπω.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Μὰ ἐγὼ βλέπω. Νά τες, γελοῦν. Γιατί δὲ γελάς καὶ σὺ, αἱ;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Εἰμαι πολὺ λυπημένος.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Ὅχι, γελάς, ὅλοι γελοῦν. Σῶπα, σῶπα!

(Πάνθη).

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Ἄκου, δὲν εἶναι κανένας. Κανένας καταλαβαίνεις; Οὔτε Θεός, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε θεριό. Νά, τὸ τραπέζι, κι αὐτὸ δὲν ὑπάρχει. Νά, τὸ κερί, καὶ τὸ κερί δὲν ὑπάρχει. Μόνο, μοῦρες καταλαβαίνεις; Σῶπα! Πάνη! Φοβάσαι πολὺ.

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Τί;

ΤΙΟΥΧΑΣ.—(Σκύβει πολὺ κοντὰ του). Μὴν πεθάνω ἀπ' τὰ γέλια.

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Ναί;

ΤΙΟΥΧΑΣ.—(Κουνάει ἐπιθεσθαιωτικά τὸ κεφάλι.) Ναί. Μὴ πεθάνω ἀπ' τὰ γέλια. Μὴ δῶ καμμιὰ τέτοια μούρη καὶ ἀορίσῳ νὰ γελῶ, νὰ γελῶ, νὰ γελῶ καὶ πεθάνω. Πάνη, σῶπα, ξέρω.

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Δὲ γελάτε ποτὲ ἐσεῖς.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Ὅχι. Ἐγὼ γελῶ πάντα, μόνο σεῖς δὲν τὸ βλέπετε. Δὲν εἶναι τίποτε αὐτό. Μόνο φοβοῦμαι μὴν πεθάνω, μὴ δῶ καμμιὰ τέτοια μούρη κι ἀορίσῳ νὰ γελῶ, νὰ γελῶ, νὰ γελῶ. Νά, κοντεύουν νὰ μὲ πιάσουν τὰ γέλια. (Τοῖδε τὸ στήθος του καὶ τὸ λαιμό.)

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Οἱ πεθαίνοντι τὰ ξέρον διὰ.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—(Μυστηριωδῶς, μὲ φόβο.) Φοβοῦμαι τοῦ Σάββα τῆς μούρης. Εἶναι πολὺ ἀστεία, μπορεῖ νὰ πεθάνει κανένας ἀπ' τὰ γέλια. Καὶ τὸ χειρότερο, πού δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ κανένας—καταλαβαίνεις; Θὰ γελᾷς θὰ γελᾷς, θὰ γελᾷς! Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Καθὼς φαίνεται, κανένας!

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Πάνη, πάνη, τὸ ξέρω. Σῶπα.

(Πάνθη. Τὰ βήματα ἀκούγονται καθαρώτερά σὰ νὰ εἶναι μετὰ στὸ δωμάτιο.)

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Ἔρχονται;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Ναί, ἔρχονται.

(Πάνθη).

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Σ' ἀγαπῶ. Γιὰ τραγουδῆσε μου κείνο τὸ δικό σου... Ἐνῶ θ' ἀκούω.

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—Ὅπως θέλετε, Ἀντώνη Γεγώροβιτς... (Τραγουδεῖ μὲ μισὴ φωνή, σχεδὸν ψιθυρι-

στὰ ἓνα μικρὸ καὶ μελαγχολικὸ σκοπὸ, πού μοιάζει λίγο ἐκκλησιαστικό.)

«Ὅλα εἰν' ψεύτικα, χαμένα στὴ ζωὴ μας,
Καὶ μόνο ὁ θάνατος ἀλὼνια ἀληθινός,
(Με μεγαλύτερη προσοχή, διδαχτικώτατα, χειρονομεῖ μὲ τὸ ἓνα δάχτυλο, σὰ νὰ θέλει νὰ μεταδόσῃ κανένα μυστικό.)

«Ὅλα περνοῦν καὶ μᾶς ἀφήνουνε, μ' αὐτὸς
Ὅλους μᾶς βροῖσκει καὶ μᾶς παίρνει τὴν ψυχὴ μας.

Μιὰ μέρα ὁ θάνατος ὁ μαῦρος θὰ μᾶς σφίξει,
Καὶ στὸ κεφάλι μας μὲ φόβηθ' θὰ νὰ βάλει...»

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Πῶς;

ΣΠΕΡΑΝΣΚΗ.—

«Καὶ στὸ κεφάλι μας μὲ φόβηθ' θὰ νὰ βάλει
Τὸ στέφανό του, καὶ στὴ δόλια του ἀγκάλῃ
Τὸ προσωπίδι τῆς ζωῆς μας θὰ τὸ πνίξει.»

Αἰ-τὸ εἶναι ὅλο Ἀντώνη Γεγώροβιτς.

ΤΙΟΥΧΑΣ.—Σῶπα, σῶπα. Τόπες, φτάνει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΣ

Σκυρτὴ στὸ μεταξένιο τῆς πανί
κεντὰ ἢ χωριατοπούλα ἢ κασιανή.
Ἀροσιὰ τριανταφυλλένια, χρυσὸδι, χρῶμα,
καὶ ἡ ἀνοιχτὴ τὰ ἐξήλκεν ἀκόμα.

Φορὸς ποὶ τὴ δουλιὰ τῆς σταματᾷ,
μὲ τάνθια νὰ χαρεῖ τὰ κεντητά
καὶ πότε τὸ κεφάλι γέρνει πλάι,
καὶ πότε συλλογιέται καὶ γελάει.

Ὡμιά δάσπερη πεταλούδα ἀταξωτὴ
στὴν κόρη τὸ γιερουλίσμα κρατεῖ.
—τοῦ κάμτον τοῦ ἀνθοπλόγιον διαβάτης—
καὶ γέρνει γέρονες πάνω ἀπ' τὰ μαλλιά τῆς.

Μαγεύεται ἀπ' τὸ κέντημα καὶ νά,
καθίξει τόσα σιάνθια του τὰ γρά.
Μὰ ἡ κόρη, ὀθμὲ, μὲ τὸ θελόνι
ἀπάνω σ' ἓνα κρόνο τὴν καρφώνει.

Κι' ἐνῶ ἡ πεταλούδιτσα σπαρταρᾷ,
τρελλὴ γελάει ἐκεῖνη ἀπὸ χαρὰ
καὶ λέει τριανταφυλλόχρωμ' αὐτὴ χαρὰ μου!
τί δικό σου πού πάει στὸ κέντημά μου.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΑΘΑΝ. ΚΟΥΚΛΑΡΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1889

53-ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ-53
Ἀπέναντι Ζωοδόχου Πηγῆς